

A tréfás mese

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, még az üveghegyeken is túl, ahol a kis kurta farkú malac túr, volt egyszer egy ember. Ennek az embernek három fia volt. A legidősebbet hívták Gyűszűnek, a középsőt Fésűnek s a legkisebbet Haddelnek.

Mondja egyszer az ember Gyűszűnek:

- Eredj, fiam, menj el országot-világot látni, tanulj valamit.

Elment Gyűszű, oda volt egy álló esztendeig, bejárt országot-világot, sok mindent látott, de hogy mit látott, mit nem látott, arról én nem mesélek. Elég az hozzá, hogy egy esztendő múlva visszakerült az apja házához. Amint Gyűszű hazajött, mondta az ember a középső fiának:

- No, édes fiam, Fésű, most már menj el te is, láss országot-világot, ne maradj hátrább a bátyádnál.

Elment Fésű is, bejárt országot-világot, jártában-keltében sok mindent látott. De hogy mit látott, mit nem látott, arról semmit sem mesélt, én sem mesélek nektek. Elég az, hogy egy esztendő múlva visszakerült, s akkor az ember mondotta a legkisebb fiának - annak a... hogy is hívják, no... ejnye, nem jut eszembe a neve...

(Valaki a hallgatók közül közbeszól: Haddel.)

- No jó, hát akkor elhagyom.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy süket, egy vak és egy kopasz fejű ember. Ezek hárman nagy erős barátságban éltek, mindig együtt jártak-keltek. Amint egyszer mennek, mendegélnek rengeteg erdőn keresztül, megszólal a süket ember:

- Hallgassatok csak, valamit hallok, bizonyosan útonállók!

Megszólal a vak is:

- Azám, nézzétek, én valamit látok.

Nagyot kiált erre a kopasz ember:

- Uccu, bizony szaladjunk, hadd lobogjon a hajunk!